

Έν Αθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1902.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ πρῶτο φίλημα

Εἶχε περάσει καιρὸς, ὅταν σ' ἓνα βλέμμα των ἡδυπαθῆς, τὸ ἴσιον ἐμίλησε καλλιτέρα ἀπὸ τὸ πλεόν εὐγλωττο στόμα, ἤσθληθησαν δονουμένοις ἐν τῇ καρδίᾳ των τους πρώτους πηλμαῦς μιᾶς εὐχαρίστου συγκινήσεως καὶ ἐρρώφησαν ἀπλήστως τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶ ἴσιον σκορπίζον τὰ πρῶτα τῆς ἀγάπης ἀμάραντα ἄνθη, τὰ ἴσιον ἀνοίγουν εἰς μίαν στιγμὴν ἀρίστου τινὸς αἰσθητικότητος, διὰ νὰ μὴ μαρθεῖν πλεόν ἐν τῇ ζωῇ ποτέ.

Ἠγαπήθησαν... καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ των εἶδον ἀνοιγομένους πρὸ αὐτῶν μένος ὄριζοντας καὶ γεννωμένους νέους πόθους ἀρθάστου εὐτυχίας, με-

τούς ἴσιους λικνιζόμενοι διέβλεπον ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὸ εὐχάριστον καὶ ὠθύντο εἰς ἐκστάσεις ἐξελισσομένης εἰς ἓν ὄνειρον τοῦ ἴσιου τὴν πραγματοποιήσῃ ἐξήτουν. Οὐδέποτε εἶχον συναντηθῆ, δὲν εἶχον εἰπῆ οὐδὲν καὶ ὅμως τὰ βλέμματα των ἔλεγον τὸ πᾶν.

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος πάντοτε τῆς αὐτῆς συγκινήσεως ἐνόσων πλεόν, ὅτι καθεὶς εἶχε διὰ τὸν ἄλλον.

Ποσάκις ἠγρύπνησαν περιδινόμενοι εἰς τρικυμίαν σκέψεων καὶ ἀναπολύντες μίαν εὐτυχῆ στιγμὴν, ἐν βλέμμα ἀρρήτου ἡδυπαθείας καὶ ἠσθάνοντο τὸν ἑαυτῶν τους φρίσσοντα πρὸ τῶν ἀλαμνήσεων ἐκείνων, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ στήθος των εἶδον νὰ ὑπεκφεύγῃ διακεκομμένος ἓνας στεναγμὸς καὶ ἀπὸ τους ὀφθαλμούς των ν' ἀργοκυλᾷ ἓνα δάκρυ.

Καὶ ἐν τῇ ἀκαταλήττῳ ἐκείνῃ, ἐκστάσει εἶ-

δον ὕλας τὰς κλίσεις τῆς ψυχῆς των μεταβαλλομένας καὶ τὸν μέχρι τοῦδε ἥρεμον καὶ ἀμεριμνον νοῦν των ὑπὸ μαγικῆς τινος δυνάμεως ὠθούμενον καὶ τείνοντα εἰς ἓνα σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὑπορίου ἠλπίζον ὅτι θὰ ἤντλουν τὴν εὐτυχίαν.

Ἐν τῇ δίνῃ τότε ἐκείνη τῆς μεταγωγολίας καὶ τῆς μονώσεώς των ἐνόησαν τὰς δυνάμεις των ἐκλειπούσας καὶ ἐζήτησαν ἀλλήλους, ἵνα ἀπὸ μίαν ἀθόψαν ἐκμυστήρευσιν, ἢ ὅπως θὰ ὑπεξέφευγεν ἀπὸ στήθη πιεζόμενα ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς ἀγωνίας, δύο λέξεις ἀντλήσωσι θάρρος καὶ ἐλπίδα.

* *

Παρῆλθον ἡμέρη. Εἰς μίαν ἑαρινὴν ἐσπέραν δπου τὸ πᾶν ὑπνωγτε, συνητήθησαν. Λεπτὴ μυρωμένη αὔρα ἔπνεεν. Ἄνωθεν των ἡ σελήνη κρυπτομένη ὀπισθεν μικρῶν νεφῶν ἔστειλε δειλὴ δειλὴ φιλήματα εἰς τὰ ἤσυχα νερά τῆς ἐκεῖ που εὐρισκομένης μικρᾶς λίμνης. Ἐλεγε, ὅτι ἐφοβεῖτο ἴσως νὰ διακόψῃ τοὺς ρεμβασμοὺς τῆς ἐρωτύλου ἐκείνης δυάδος. Κανεὶς θόρυβος. Κἄπου κάπου μόνον ὁ θροῦς τῶν σειομένων φύλλων καὶ ὁ τερετισμὸς τῶν πλανωμένων νυκτερίδων ἐτάρασσε τὴν γαλήνην τῆς μαγικῆς ἐκείνης ἐσπέρας τοῦ Ἀπριλίου.

Ἰσταντο ἐνατενίζοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τὴν μαγικὴν ἐκείνην ὄπτασιαν, εἰς τὴν ὅποιαν πολλάκις εὐρέθησαν, εἶχε διαδεχθῆ πλέον ἡ πραγματικότης, καὶ ἔβλεπον ἓνα κρύφιον πόθον τους πραγματοποιούμενον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βραδεῖς καὶ διακεκομμένοι στεναγμοὶ ἤκούοντο μαρτυροῦντες τὴν δεινὴν ἀγωνίαν, ἣτις ἐπιέζε τὰ στήθη των καὶ ἠνάγκαζε τὴν ἀναπνοὴν των νὰ καθίσταται ὀλίγον κατ' ὀλίγον συχνότερα· πλὴν τὰ χεῖλη των ἔμειναν ὡς νεκρὰ μὴ τολμῶντα νὰ σαλεύσωσι.

Καὶ ἐν τῇ ἀδημονίᾳ ἐκείνη ἔμειναν ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Αἴφνης δυνατὴ πνοὴ ἀέμου διέκοψε τὴν γλυκεῖαν ῥέμβην εἰς τὴν ὅποιαν ἐφαίνοντο βυθισμένοι. Ἐλαφρὸς ψίθυρος σειομένων φύλλων ἤκούσθη καὶ ἡ σελήνη ἀπαλλαγεῖσα ἀπὸ τὰ καλύπτοντα αὐτὴν νέφη, περιέβαλε μὲ γλυκεῖας θωπεῖας τοὺς φρίσσοντας ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἐραστὰς καὶ ἔκαμε νὰ φανῇ ἡ γλυκεῖα μεταγωγολία ἢ ὅποια εἶχε διαχυθῆ εἰς τὰς θελητικὰς των μορφαίς.

Καὶ εἰς τὴν εὐχάριστον ἐκείνην στιγμὴν τὰ χεῖλη ἐκείνου τρέμοντα ἐψέλλισαν τέλος ἑναρμονίους τινὰς λέξεις.

— Σὲ ἀγαπῶ, τῆς λέγει, καὶ οἱ ἀδρανεῖς ἕως τότε βραχιόνες του, ὠθούμενοι ὑπὸ ἀνυπερβλήτου τινός δυνάμεως, περιέβαλον τὸν λευκὸν λαίμῳ ἐκείνης καὶ τὰ χεῖλη των ἠνώθησαν εἰς ἓνα πύρινον καὶ παρατεταμένον φίλημα.

Φρίκη διέδραμε τὰ νεκρωμένα μέλη των καὶ ἔφυγον ὄρμαῖσι χωρὶς ν' ἀτενίσωσιν ἀλλήλους, ἐν ᾧ ἡ ἠχώ ἐπανελάμβανεν ἐν τῇ ἡμερίᾳ ἐκείνη τῆς φύσεως τὸν γλυκὺν ἦχον καὶ ἡ σελήνη ἐκρύπτετο πάλιν ὑπὸ λευκὰ νεφίδια.

Ἦτο τὸ πρῶτον φίλημα.

Δος.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

4

Σ' ἀγάπησα, σ' ἐλάτρευσα,
Ἐσπάραξα γιὰ σένα,
Μύριες νυχτιές ἀγρύπνησα
Κι' ἐθρόνησα κρυφά,
Ἐμάτωσα τὰ χέρια μου
Στὰ στήθη τὰ θλιμμένα
Καὶ τῆς καρδιᾶς μου σῶδειξα,
Τὴν ἀσβεστὴ φωτιά.

—

Κ' ἐσύ, σκληρὴ, στὰ στήθη μου,
Ἄντὶ βαθεῖα νὰ ῥίξης,
Τὰ μῦρα τῆς ἀγάπης σου,
Τὰ ῥόδα τῆς χαρᾶς
Ἡθέλησες ἀχόρταγα
Στὰ σπλάχνα μου ν' ἀνοίξης
Τὴ βρῦσι τὴν ἀστείρευτη
Τῆς μαύρης συμφορᾶς.

5

Εἰς τὰ φριχτὰ μαρτύρια μου,
Στὴν τόση μου τὴ λύπη,
Μονάχα ἐγὼ σοῦ ἐζήτησα
Τῆς γῆς τὴ λησμονιά.

Πικρὰ σοῦ χαμογέλασα
Κι' ἐσύ μὲ καρδιοχτύπι,
Ἄσπαστὰ στήθη σου ἐκλείσεις
Τῆς γῆς τὴν ἀπονία.

—

Μέσα στὸ αἷμά μου ἔδαψες
Τὸ χέρι τὸ λευκὸ σου,
Κ' ἐγὼ τὰ μάτια ἐγύρισα,
Μ' ἀνέκφραστη σιωπῇ,
Γιὰ νὰ ξανοίξω ὁ δύστηχος
Στ' ἀχνὸ τὸ προσωπὸ σου,
Ἄν ἤμποροῦν τὰ μάτια σου
Νὰ κλαῖνε ἀπὸ ντροπῇ.

6

Τὰ σπλάχνα μέσα σπάραξε
Καὶ βγάλε τὴν καρδιά μου
Κοκκίνισε εἰς τὸ αἷμα μου
Τὰ μάγουλα τ' ἀχνά·
Ὁ χάρος πλειὰ περήφανος
Καὶ σὺ, τὰ σωθικά μου,
Ἀδελφωμένοι ἀδιάκοπα
Μοῦ τρώτε τὴν καρδιά.

—

Τί νὰ εὐχθῶ σὲ σένανε ;
Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω,
Τί νὰ σοῦ πῶ ; τὸ στόμα μου
Εἶναι γιὰ σὲ βουβό·
Μιὰ λέξι παντοδύναμη
Ποθοῦσα νὰ προσφέρω
Ποῦ νὰ γκρεμίσῃ σύσσωμο
Καὶ κόσμο κι' οὐρανό.

Κάτων

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΕΧΝΗ

Τὸ πρόσωπον.

Περιφανὴς ἠθοποιός, Βέστριξ ὀνομαζομένη, ἐφημιζέτο διὰ τὴν λευκότητα τοῦ προσώπου της ἣτις ὑπερέβαινε καὶ αὐτὴν εἶτι τὴν λευκότητα

τῆς χιόνος. Ἐρωτηθεῖσα δὲ κάποτε τὸ μυστικὸν φάρμακον, ὅπερ μεταχειρίζεται ἀπεκρίθη.

Τὸ μόνον φάρμακόν μου, εἶνε τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι.

Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ σάπωνος πρὸς πλῆσιν τοῦ προσώπου καταστρέφει αὐτό. Ἰσως ἔχουσι δίκαιον, διότι ἀγνοοῦσι, πῶς νὰ πλύνωσιν αὐτὸ διὰ σάπωνος.

Ὁ σάπων πρέπει νὰ εἶνε καθαρὸς καὶ τὸ ὕδωρ εἰ δυνατόν, ὀλίγον χλιαρὸν. Ἡ χρῆσις θερμοῦ ὕδατος εἶνε ὠφελιμωτέρα τῆς τοῦ ψυχροῦ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μείνῃ σάπων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, διότι τότε καταστρέφεται αὐτή, ἀλλὰ μετὰ τὴν χρῆσιν πρέπει νὰ πλύνῃται καλῶς αὐτὴ δι' ὕδατος.

Τὸ κάλλιστον ὕδωρ διὰ πλῆσιν τοῦ προσώπου εἶνε τὸ τῆς βροχῆς, ἐν ταῦτοις καὶ τὸ ἐν χρήσει εἶνε καλὸν ἀρκεῖ νὰ διαλυθῆ ἐντὸς αὐτοῦ μικρὰ ποσότης βόρακος. Ὄταν τὸ πρόσωπον πλυθῆ καλῶς δι' ὕδατος δὲν πρέπει νὰ σπγγισθῆ ἀλλὰ νὰ ξηρανθῆ μόνον. Πολλοὶ καταστρέφουσι τὸ πρόσωπόν των πιέζουσαι τὸ χειρόμακτρον ἐπ' αὐτοῦ ὅταν τὸ σπγγίζωσι.

Διὰ τὰς ἐκτεθημένας εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἕνεκα τούτου ἀποκτώσας φακίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἄριστον φάρμακον εἶνε διάλυσις λεμονίου ἐντὸς ὕδατος. ἢ μίγμα βουτύρου καὶ γάλακτος, δι' οὗ νὰ ἀλείφωσι τὸ πρόσωπον.

Διὰ τὸ μαύρισμα τοῦ προσώπου ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἄριστον θεραπευτικὸν εἶνε τὸ Ἑλληνικὸν γιαούρτι, ἢ καὶ ἡ πομμάδα ἢ κατασκευαζομένη ἐκ ῥοδονέρου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ῥίπτονται τὸ λεύκωμα τριῶν ὠῶν καὶ μία πρέζα στυπτηρίας. Τὸ μίγμα τοῦτο δέον νὰ βράσῃ καλῶς, ἕως ὅτου γίνῃ ἀλειφὴ καὶ εἶτα νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ. Αἱ παραθερίζουσαι εἰς τὰς ἐξοχὰς ἢ τὰ λουτρά οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐξέρχωνται χωρὶς νὰ καλύψωσι τὸ πρόσωπόν των διὰ μαύρου πέπλου. Ὁ καθαρὸς ἥλιος δὲν μαυρίζει τόσο τὸ πρόσωπον ὅσον ὁ ἀμαυρούμενος ὀλίγον ὑπὸ νεφῶν καὶ καίων.

Διὰ τὰς διαφόρους ἀσθενείας τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, αἵτινες ἀναφαινόνται πολλαπλαῖ παραπέμπω τὰς ἀναγνωστρίας μου παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

Ἐὰν ἐπὶ τέλος μίξ μαύρη θελήσῃ νὰ ἀποκτήσῃ... λευκὸν δέμα ἕξ μεταχειρισθῆ τὴν

ἐξῆς πομμάδα δι' ἧς νὰ ἀλείψῃ τὸ πρόσωπόν της τὴν νύκτα.

1 κυκλιάριον βόρακος, 10 γραμ. γλυκερίνης καὶ 200 ἀνθινέρου.

Αἱ ὠραῖαι ἄς ἀποφεύγωσιν ὅσω τὸ δυνατόν τὸν ἥλιον καὶ ἄς μὴ πονηράρωσι πολὺ καὶ συγὰ τὸ πρόσωπον, ἰδίως δὲ ἄς ἀποφεύγωσι τὰ χρωματιστὰ ψιμμύθια, ἅτινα χρησιμεύουσι μὲν διὰ πρόσκαιρον ἐπίδειξιν ἀθηρότητας καταστρέφουσιν ὅμως παντελῶς τὸ πρόσωπον σχηματίζουσαι ἐπ' αὐτοῦ ρυτίδας. Αἱ στενεχωρίαι καὶ αἱ λύπαι ἐπιφέρουσι γρήγορα τὰς ρυτίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Τὰ ἐξκνήματα (boutons de la jeunesse). Ἄτινα ἀναφαίνονται ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν νεαρὰν ἰδίως ἡλικίαν δὲν δύνανται νὰ θεραπευθῶσι. Προέρχονται ἰδίως ἐκ τῆς κακῆς πέψεως. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραφροσώνηται ὁ στόμαχος διὰ τροφῶν ἰδίως λιπωδῶν. Ἐν τούτοις τὸ καλλίτερον φάρμακον εἶνε τὸ ἀρσενικόν (liqueur de Souler) λαμβανόμενον κατὰ σταγόνας ἐντὸς τοῦ αἵνου κατὰ τὸ φαγητόν.

Ἐάν θελήσω νὰ ἀναφέρω τοὺς διαφόρους τρόπους καὶ τὰς διαφόρους συσκευασίας ἄς αἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου φύλου καὶ ἰδίως αἱ νεογνότεραι μεταχειρίζονται διὰ νὰ κρύψωσι τὰς ρυτίδας καὶ κάμωσι τὸ πρόσωπον ὠραῖον, δὲν θὰ μὲ φθάσῃ ὀλόκληρον βιβλίον.

Κυρία τις γνωστή, ἧς ἡ ὠραιότης ὠφέλιτε μᾶλλον εἰς τὴν Τέχνην παρὰ εἰς τὴν Φύσιν δὲν ἠδύνατο οὔτε τὴν κεφαλήν νὰ κινήσῃ, οὔτε νὰ γελάσῃ οὔτε νὰ μειδιάσῃ διὰ τὸν φόβον μήπως τὸ ἀρκετοῦ πάγους στρώμα διαφόρων συσκευασῶν καὶ ψιμμυθίων διαρραγῇ καὶ οὔτω γίνῃ περίγελως.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

«ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ»

Ἄνοιξι — Χειμῶνος.

Ὅταν προβαίῃ ἡ ἀνοιξι σκορπίζει σ' ὅλην τὴν πλάσιν γέλοια καὶ χαρές, κι' ὀλόχαρο κάθε πουλάκι ἀρχίζει νὰ τῆς ὑμνῇ τῆς χάρες κι' ὠμορφίε

Μὰ ὅταν σὲ λίγο ἡ ἀνοιξι περάσῃ, τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνος σὺν ἐρθοῦν, μαθαίνεται τριγύρο μας ἡ πλάσι καὶ παύουν τὰ πουλάκια νὰ τὴν ὑμνοῦν.

Ἔτσι καὶ σὺ ὅταν πρόβαλες προστά μου μοῦ σκορπίσες στὰ στῆθια τὴ χα. ἀ. κι' ἀρχίνοσα στὴ πρόσκαιρη εὐτυχία μου νὰ τραγουδῶ τὰ κάλλη σου τ' ἀγνά.

Μὰ ὅταν καὶ σὺ μ' ἀρνῆθηκες παρθένα μοῦ μάρανες τὴ δόλια μου καρδιά κ' ἡ λύρα μου ἔχει πάσῃ πειὰ γιὰ σένα τὴ πρώτη νὰ σκορπίζῃ μελωδιά.

1902 Νίκος Γούζαρης

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ὀπισθοχωρήσωμεν εἰς ἀπομεικρυμένην ἐποχὴν καὶ εὐρεθῶμεν μέσω βαρβάρου τῆς ἀπολιτιστοῦ ἐποχῆς θὰ εὐρωμεν μίαν κοινὴν γλῶσσαν, ἓνα κοινόν σύνδεσμον ὄλων τῶν ἔθνων, πάσης εὐγενεὺς καρδίας, τὴν Μουσικὴν. Ὅσα δὴποτε δὲ καὶ ἂν ἦσαν τὰ ὄργανα αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της δύναται νὰ διαιρηθῶσι εἰς τρεῖς ἀρχικοὺς τύπους. Τὰ ἔργοντα, τὰ ἐμπνευστὰ καὶ τὰ κρουματικά ἢ κρουστά.

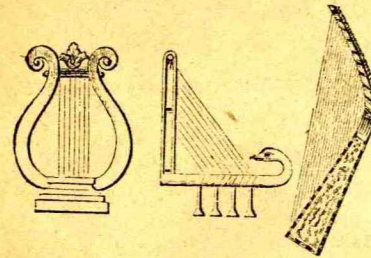
Α'. Ἐχορδα.

Ταῦτα ὑποδιαιροῦνται εἰς τὰ πληττόμενα διὰ πλῆκτρον ὡς τὸ τετράχορδον, εἰς τὰ ψαυόμενα διὰ τοῦ δακτύλου ὡς ἡ κιθάρα καὶ εἰς τὰ αἰα σφίρας κρουόμενα.

Αἱ Ἄρπαι. Αἱ Αἰγυπτιακαὶ ἄρπαι ἔχουσι σχῆμα χαριέστατον· διακρίνομεν δὲ τρεῖς εἶδη Αἰγυπτιακῶν ἄρπων· α'. τὰ μεγάλα ὄργανα συνιστάμενα ἐκ 10 ἢ 12 χορδῶν β'. τὰ μικρὰς διαμέτρου ἄρπαι· ἐκρουόντο δὲ τὰ δύο ταῦτα εἶδη τιθεμένα ἐπὶ ἐπίπλου ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων γ'. τὰ τρίγωνα τὰ ὅποια διαφέρουσι τῶν ἄρπων κατὰ τὸ σχῆμα μόνον.

Αἱ Ἑλληνικαὶ ἄρπαι ἦσαν τρίγωνοι καὶ εἶχον σχῆμα Ἑλληνικοῦ Δ ἀνεστρωμένου.

Ἡ Ἑβραϊκὴ ἄρπα ὠνομάζετο Νάβελ ἢ Νάβλα καὶ ἦτο σχεδὸν ἡμοίω μὲ τὴν σημερινὴν Ἰταλικὴν διέφερε δὲ τῆς Ἑλληνικῆς καθ' ὅσον ὡς λέγει ὁ Ἰώσηπος αὕτη μὲν εἶχε 12 χορδὰς καὶ ἐκρούετο διὰ τῶν δακτύλων ἢ δὲ Ἑλληνικῆ εἶχε 10 καὶ ἐτύπτετο διὰ πλῆκτρον· τὸ ὕψος τῆς ἄρπας ἔφθανε μέχρι 6 1/2 ποδῶν.

Αἱ λύραι. Λυρῶν εἶδη ἀπαντῶνται πολλὰ ἐπ' Ἀσσυριακῶν ἀναγλύφων· ἢ χορῆσις ὅμως τῆς λύρας εὐρίσκετο ἰδίως παρ' Ἑλλησιν εἴτα δὲ παρὰ Ῥωμαίους. Ἡ λύρα παρ' Ἑλλησιν ἦτο θεῖον ὄργανον· ἢ ἐπιπόνησις αὐτῆς ἀποδίδεται τῷ Ἑρμῇ ὅστις τὸ πρῶτον ἐνέτεινε τὰς χορδὰς αὐτῆς ἐπὶ χειῶνι δι' ὃ καὶ ἐλέγετο χέλυς· τὸ σχῆμα τῆς λύρας ἦτο ποικίλον καὶ ἐκρούετο διὰ δακτύλου ἢ πλῆκτρον· ἢ λύρα ἀπετελεῖτο κατ' ἀρχὰς ἐκ τεσσάρων χορδῶν ἀνῆλθε δὲ μετὰ ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς πέντε, ἑπτὰ, δώδεκα, μέχρι δεκαπέντε· οὐχ ἦττον κατὰ τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας ἢ μόνη παραδεδεγμένη λύρα ἦτον ἢ τετράχορδος.

Ὁ Τέρπανδρος ἐμφανισθεὶς ἐν τοῖς ἀγῶσι μετὰ λύρας ἑπταχορδου ἠναγάσθη ν' ἀρχιρῶσῃ τὰς τρεῖς. Ὁ Λάσος δ' Ἑρμιονεὺς μετεχειρίζετο λύραν ἧς ἐλάστη χορδὴ ἔφερε τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν. Οἱ Σπαρτιαταὶ ἦσαν αὐστηρότατοι ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς λύρας τιμωροῦντες προσέτι τὸν προσθέτοντα εἰς τὴν παραδεδεγμένην παρ' αὐτοῖς ἑπτάχορδον λύραν ἑτέραν χορδὴν.

Ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσεῖῳ εὐρεται ἑπτάχορδος λύρα κομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἑλγίου· ἢ λύρα κατεσκευάζετο ἐκ ξύλου, χαλκοῦ καὶ ἐκ χρυσοῦ ἀκόμη· ἦτο δὲ ὠραιοτάτου ῥυθμοῦ. Ὁ Γραμματικὸς Πολυδεύκης (Β' μ. αἰών.) ἀναφέρει διὰ τὴν λύραν καὶ κίθαρην πλείονα τῶν δέ-

κα συνωνύμων· ἢ ἀρχαῖα ἑλληνικὴ λύρα καλεῖται σφῆμιξ· εἶνε δ' αὕτη εἶδος κίθαραις ἀνευ ἡλείου τῷ Ἀπόλλωνι ἀποδιδόμενη· ἦτο δὲ γλυκύθυγγος ἢ δὲ βάρβιτος ἦτο παρυσία σχεδὸν τῆς ἑπταχορδῆς λύρας καὶ ἦτο τὸ ὄργανον τῆς Σακφούς καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος.

Αἱ κίθαραι. Ἡ κίθαρα εὐρεται παρ' Ἀσσυρίους ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων. Παρ' Ἑλλησιν ἢ κίθαρις ἦτο ὄργανον συνθετον καὶ μουσικώτερον τῆς λύρας συνίστατο ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτώ χορδῶν καὶ μετὰ ταῦτα μὲ πλείονας· αἱ πρώται ὅμως ὀκτώ χορδαί, ἔδωκαν τὴν ὄνομασίαν εἰς τοὺς ὀκτώ φθογγους τῆς διὰ πασῶν ἢ κίθαρις διέφερε τῆς λύρας κατὰ τοῦτο ὅτι ὀπισθεν τῶν χορδῶν εἶχε ἠχητικὴν σανίδα.

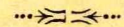
Τὰ ψαλτήρια. Ταῦτα εἶνε εἶδος ἄρπας· διαφέροντα αὐτῆς καθ' ὅτι αἱ χορδαὶ αὐτῶν ἐτανύοντο κατὰ πλάτος ἠχητικοῦ φαπνώματος· παρ' Ἑβραίοις τὸ ψαλτήριον ἦτο ὄργανον σύνθετος ὡς ἢ ἄρπα· ὅμοιον πρὸς τὸ ψαλτήριον εἶνε ἢ Σαμβίκη.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΔΑΚΡΥΑ

Γυροῦν τὰ μαῦρα σύννεφα, τῆς νύχτας στρατοκόποι, Σὺν ἄυλα φαντάσματα, γιγάντινες σκιᾶς, Στ' ἀερικὸ τὸ δῖχμα τους βογγοῦν οἱ οὐράνιοι τόποι. Λὲς κ' ἀλφροδιαβαίνουσιν κάποιων νεκρῶν ψυχῆς.

Ἀνάρια τρεμολάμπουνε θαμπόφωτα τ' ἀστέρια, Ἄγνά κεντήλια ἐντάφια σὲ κοιμητῆρι ὕγρῳ, Ἀκοιμητὰ φωτίζουσιν τὰ μακρυνὰ λεημέρια, Κάποιων νεκρῶν ποῦ ὄλο γυροῦν τὸ νεκρικὸ χορῶ.

Καὶ κλαῖνε, κλαῖνε σιγαλὰ, τὰ σύννεφα θλιμμένα, Ἀργσταλάζει τὸ πικρὸ τὸ δάκρυ τους στὴ γῆ, Μουσκεύει τὰ ξερόφυλλα, στὸν κῆπο σωριασμένα, Ποῦ ξεψυχῶν ἀπόκρυφα στῆς νύχτας τῆ σιγῆ.

Καὶ σιγοσβύνουν ἢ νεκρὲς σκιᾶς ἢ μαυροφόρες, Χειροπιαστὰ χορευόντας, καὶ ὄλο θρηνοῦν, θρηνοῦν... Ψηλά στὸ μαῦρο οὐρανὸ, τῆς γῆς ποθοῦν τῆς χώρας, Καὶ τῆς πληρῆς, ἀγάπης τους μὲ πόθο ἀναζητοῦ.

Πειρακτεὺς Γεώργ. Μαύτας

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΟΡΙΖΑΣ

Πολυσέβαστέ μοι φίλε,

Ο εν Αθηναίω λόγιος κ. Ήλ. Τσιτσέλης εδωκο- σίευσεν υπό τον άνωτέρω τίτλον εις το ύπ' αριθ. 227 τής 15 Σεπτ. φύλλον τοῦ εν Ζακύνθω εκδομένου πε- ριοδικού «Αι Μούσαι» ποιήμα του Λασκαράτου γραφέν επί τής 85 επετηρίδι του οτε ήρθάθη ότι ήρχισαν να τον βρύνουν τα έτη. Το ποιήμα αυτό έστειλεν ο Λασκαράτος προς τον Δοριζα, οστις τῷ απήντησε δι' έκπραστικής και πλήρους χάριτος επιστολής.

Το ποιήμα και τήν επιστολήν ανεδημοσίευσεν ή «Έφημερίς Αργυροστολίου.» Νομίζομεν δε ότι μεγάλως θέλομεν ευχαριστήση τους ήμετέρους αναγιώστας δη- μοσιεύοντες αυτό εκ τρίτου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ 85 μου

Ω σεις ούδονταπέντε μου,
Απερασμένοι φίλοι,
Οι σύντροφοι τής ζήσης μου
Τής υπαρξής μου οι στήλοι.
Σας έχω εμπρός μου : χαίρειμι
Να σας ξαναθυμώμαι.
Και δλόθερμα σας ευχρειμι
Σ' εκείνους που άγκυρωμαι,
Πηαίνετε στα παιδάκια μου,
Και στα μικρά μου γκόνια.
Για να χαρούν κ' εκείνα μου
Τα πολλαπλά μου χρόνια,
Να με θυμῶνται κάποτε.
Και να με μελετούνε,
Για να με μεταφέρουνε
Και να με ματαζούνε
Σείρτε στην Πηνελόπη μου,
Πούναι ο παράδεισός μου,
Η δόξα μου ο Αστέρας μου,
Η γη μου, ο Ουρανός μου
Φχαριστημένη πάντα της
Να χαίρεται εσο ζήση.
Και κάμετε στη ζήση της
Να μη μ' αποζήτηση.
Τριγύρου της χαρμύσουνα
Νάχη όλα τα παιδιά της
Και με παιδιά και γκόνια της
Να χαίρεται ή καρδιά της
Μα τώρα που μευ κάθεσθε
Βαρεις εις το κεφάλι,
Φθάνει μου πλέον και πηαίνετε
Να σας χαρούνε κη' άλλοι.

Ταύτη τή στιγμήν επιστρέφων από τον πε- ρίπατον εύρον την ώραίαν επιστολήν Ύμων. 'Αλλ' ενῶ μετ' απληστίως την ανεγίνωσκον, εξαφνα έπαρουσιάσθησαν ενώπιόν μου 85 σαν- τάματα, λαμπρά, ώσαν άστρα, ώραία ως με- τέωρα φωτεινά. Η παρουσία των έγέμισε το σπῆτι μου από λάμψιν και δόξαν. «Είμεθα, λέ- γει, τότε ο ένας εκ των 85, οι χρόνοι του Αν- έριου Λασκαράτου και ερχόμεθα να ζητήσωμεν την κρίσιν σου. Μας έπῆρε ένα προς ένα, μας εφόρτωσε δόξα και μεγαλείον, τιμή και ύπόλη- ψι. Κάθε ένας από ήμας είναι φωτεινότερος από τον καλλίτερον άστέρα, κάθε ένας από ή- μας είναι πολυτιμότερος από τον καλλίτερον ά- δάμαντα, Σύντροφοί του είμαστε εις τους άγω- νας, σύντροφοί του στας καταδιώξεις, αλλά σύντροφοί του και εις την δόξαν. Και τώρα ενῶ ήμεις θέλομεν να καλέσωμεν και άλλους συντρόφους μας πολλούς για να πάρουν και αυ- τοι ένας προς ένα απ' αυτήν την τιμή, απ' αυ- τήν την λάμψιν, απ' αυτήν την δόξαν, ο αυ- θέντης μας ο Λασκαράτος μας στέλλει άλλου, ω αν να ήναι κανένας άξιος να βαστάζη τέτοιο μεγάλο βάρος δόξης και τιμής.»

Ηκουσα αυτά τα παράπονα, γεραρέ μου φίλε, τα ήύρα δικαιοτάτα και σαν νέος Σο- λωμών έκαμα την κρίσιν και είπα απηγαίνετε, τιμημένοι και δεξασμένοι 85 χρόνοι, εκει που ελάθετε την τιμήν και την δόξαν, εισθε χρόνοι που ολίγοι θνητοί εμπορούν να σας βαστάξουν επάνω των, καλέσατε 86ον συνάδελφον και άλλ- λους όσους εμπορείτε πολλούς, γιατί και αυ- τοι και μόνον αν προστεθούν στην συνροφία σας θα γείνουν ενδοξοι και τιμημένοι. Έδέχθησαν την απόφασιν, επήραν τον 86ον, θα πάρουν και άλλους και έτσι ερχονται και πάλιν εις Ύ- μας. Να τους χαρήτε με υγείαν τον 86ον και τους άλλους με όλην την ευγενεστάτην οικεγε- νειάν σας.

Έν Αργυροστολίω τής 30 Απριλίου 1896.

προθυμότητος φίλος

† Ο Κεφαλληνίας ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Δυστυχώς ουδέν εκ των ληρθέντων ποιημά- των έκρίθη άξιον βραβεύσεως. Έξ όλων όμως το σχετικώς καλλίτερον ήτο το τής Δας Αν- έρομόγης Αραβαντινού εκ Κερκύρας, εις την συνιστώμεν να επιδοθῆ καθ' όσον διαβλέπωμεν εν τοις στίχοις αυτης ότι δυναται εν τῷ μέλ- λοντι να καταστή άνταξία τής εμπνεύσεως ήν παρέχει το Ίόνιον.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Αύσεις.

Κόρος γεννηξ άδιαφορίαν.

Ορθώς απήντησαν οι εξής: Π. Α. έρήμου, Έγώ, Π. Τζιλμικ, Ομοιοπόλον πλάτμα, Ροδοβαφής Φυμο- λούκη, Μ. Μάγος, Π. Βιλελμίνη, Μπεκρού τής Μαστι- χας, Ρ. Χούτιμκρ και Σίκιν.

Βραβεύεται δε ο Σίκιν.

Προτεινόμενα.

Ο Έγώ προτείνει το εξής κιθόλ'ον προς συμπλήρωσιν.

. . Γ . . . . . Εις τον λυτην δεθή-
. . Ο . . . . . σεται το εγχειριδιον
Γ Ο Ν Η τής Γυμναστικής του
. . Η . . . . . κ. Γ. Μαυράκη

Ο κ. Κ Β. Παπαηλιόπουλος προτείνει το εξής αιγίμα.

Τι πράγμα ήταν γεννηθῆ εις μέγα αυξανό- μενον τῆ ηλικία σμικρύνεται ειτα δε αυξάνει μέχρι του θανάτου του;

Εις το λυτην πρόσφέρει ο κ. Κ. Παπαηλι- όπουλος την νέαν εκδοσιν τής Γενεθέφας του Αδάμ Σμιθ.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Επιθυμούν ν' ανταλλάξουν

Ο Π. Α. έρήμου με τον Αγ. του Έαρος το θυμα του έρωτος με το Θ. είμαρμένης, Απ. έλπίδα, Ν. του Γκαλου και Μαρκέλλαν ο Αγγελος Αποσπερίτης με την Φυλλίδα, Β. τής λήθης. Π. Βιλελμίνη, Φιλ. Κρησσαν, Φιλ. Κρητα, Ύπ. έρειαν Έλ. ναυαρχίδα, Αλω, Ν. Σκηνήν, Αλάμπραν, Ν. του Γκαλου και

Μ. Μάγον' ο Κήπος τής Έδεμ με την Φυλλίδα, Α- λάμπραν, Γυφτοπούλαν, Α.θ. κίνιστρον, και Ν. του Γκαλου. Ο Έφρημ. έρωσ με την Ύπ. έρειαν, Αργ. Σφυρίκτρα, Απ. έλπίδα, και Ανδάλ. ναάδα' ο Φιλ. Κρης με το Α.θ. κίνιστρον, Μαρκέλλαν, Έλ. ναυ- αρχίδα και Θαλ. αυραν' ο Έγώ με την Φυλλίδα' ο Α- ρειμάκος με την Μαρκέλλα, Έλ. ναυαρχιδ', Βασ. τής λήθης, Αησμ. καρδιαν, Αλάμπραν, φυλλίδα, Φιλ. Κρησσαν και Ύπ. έρειαν' ο Καίτισκερ με την Θ. αυραν, Π. Τραγιατάκν, Γυφτοπούλαν, Π. Βιλελ- μίνην, Μαρκέλλαν, Ξ. Βασίλισαν, Φιλ. Κρησσαν, Α- πολ. ευτυχίαν και Α. έλπίδα' ή Μαρκέλλα με τον Δας, Μ. Μάγον, Ξ. Βασίλεα, Μ. Μαρκόπουλον, Φ. Κρητα, Ορφέα, Νέριονα, Ν. Σκηνήν, Τοξ. καρδιών, Έρμηην και Κ. Νάκισσον' ο Ζεύς με την Ύπ. έ- ρειαν και Αγ. του Έαρος' ο Φιλήμων με την Φυλλίδα, και Απ. έλπίδα' ο Πσειδών με τον Γαλ. όρμον, Πύργον του Αετου, Κρ. ουρανόν και Θαλ. νεότητα' ή Αφροδίτη με τον Άριον, Γ. όρμον και Κρητικόν ου- ρανόν' ή Πτερόεσα φαντασία με τον Γαλ. όρμον, Α- στεγον πτηνόν, Φυλλίδα και Φιλόμουσον Κρησσαν. ή Εύραβεΐτα ευτυχία με την Φυλλίδα, Πύργον του Α- ετου και Κακοτέγγην' ο Α. Χ. Τσάγκ με την Έρεβ. νύκτα, Γυφτοπούλαν, Έλπίδ. Αρσακειάδα και Π. τρα- γιάτσικν' ο Αδριανός Λεκουβέρ με την Π. Βιλελμι- νην, Π. Τραγιατάκν, Έρ Νύκτα, Απ. ευτυχίαν, Αρ. Σφυρίκτραν, Β. τής λήθης, Ύπ. έρειαν, Φυλ- λίδα, Γυφτοπούλαν, Δαφνοστεφῆ δχθην και Έλ. ναυ- αρχίδα' ο Δικ. Πέτερσον με την Π. Τραγιατάσκν, Έρ. Νύκτα, Π. Βιλελμίνην, Φυλλίδα, Απ. Ευτυχίαν, Ύπ. έρειαν, Β. τής λήθης, Γυφτοπούλαν, Δαφν. δχθην, και Έλ. ναυαρχίδα' ο Νυκτοκόραξ τής Ακρο- πόλεως με την Φυλλίδα, Έρ. Νύκτα, Έλ. Ναυαρχ- ιδα, Π. Τραγιατάσκν Π. Βιλελμίνην, Αρ. Σφυρίκ- τραν, Ύπ. έρειαν, Β. τής λήθης, Γυφτοπούλαν, και Α. Ευτυχίαν' ο Μ. Μάγος με την Μαρκέλλα (διὰ 5 τευχῶν) Γυφτοπούλαν, Α. Σφυρίκτραν (διὰ 10 τευχῶν) Αγγελον του Έαρος Ύ. έρειαν, και Πιπαρούνα' ή Π. Βιλελμίνη με τον Αγ. του Έαρος, Φυλλίδα, Φιλ. Κρησσαν, Απολ. Ευτυχία, και Ροθ. Χούτιμκρ' το Σ. φίλημα με την Τιτίκα, Α. Έλπίδα, Αλάμπραν, Ξ Βασίλισσαν, Ορφέα, Κήπον τής Έδεμ και Έφ. έ- ρωτα' ή Κυματική αυρα με την Α. έλπίδα, Φυλλίδα, Θ. είμαρμένης, Α. Χ. Τσάγκ, Β. τής λήθης, Αλω, Ν. Σκηνήν, Αλάμπραν, Ν. του Γκαλου και

πούλα και Παπαρούνα' ὁ Ρ. Νούτιαρ με τὴν Γυφτοπούλα και Παπαρούνα' ἡ Μπιρμιπιλωμάτα με τὸν Ν. Βοναπάρτην και Π. Τζάλαυν' τὸ 'Ονειροπόλον πλαῖσμα με τὸν Ν. Βοναπάρτην' ὁ Μικτὸς συνδιασμός με τὴν Τιτίκα, Μ. μάγον, 'Αλω, 'Απ. εὐτυχίαν, Β. τῆς Αἰθῆης, Δαφ. ὄχθην, 'Αλέμπραν και Φυλλίδα' ἡ ὠραία Γαλάτεια με τὸ Μυρ. ἔαρ' τὸ Μ. ἔαρ με τὴν Γυφτοπούλα, Μαρκέλλα και 'Ανδ. νεάνιδα' ὁ Φριξὸς με τὴ Γυφτοπούλα, Ν τοῦ Γιαλοῦ (διὰ 5 τευχῶν) Π. Τραγιάτκι και Φυλλίδα' ὁ 'Ορφεὺς με τὴν Ν. τοῦ Γιαλοῦ. Φυλλίδα και 'Ἐλλ. ναυαρχίδα' ὁ Δημοσῶν με τὴν Φυλλίδα Ν. τοῦ Γιαλοῦ, Μαρκέλλα, Ξ Βασίλισσα και Π. Βιλελμίνην' ὁ Χλωμὸς Τραγουδιστῆς, με τὴν Αἰσμ. καρδίαν Δαφ. ὄχθην, Ν. τοῦ Γιαλοῦ, Π. Τραγιάτσκιν, 'Απολ. Εὐτυχίαν, Π. Βιλελμίνην και Φυλλίδα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Πᾶνα 'Ενταῦθα. 'Εργασθεῖτε εἰσέτι' φυλλάδια προηρόμενα εὐρίσκονται μετὰ τὸ 25 φύλλον ἢ ὑπερτιμηθῶσι. — Π. Α. 'Ερήμου 'Ενταῦθα. Προσπαθήσατε ὅσω τὸ δυνατόν αἱ μεταφράσεις σας νὰ μὴ φέρουν τὸν τύπον τῆς ἐπὶ λέξει μεταφράσεως πρὸς τοῦτοις εὐληπτότερον ἐκλέτετε' οὐχ' ἤττον ἀρκετὰ καλῆ' δέξασθε τὰ συγχαρητήριά μας, 'Εὰν τὸ θέμα ἦτο ἄλλο με μερικὰς διορθώσεις ἢ ἀδικοσιεύετο. — 'Αγγελον 'Εσπερινὸν Σπέτσας. Εἰς τὸ 2ον και 3ον τετραστιχον ἔχετε ἰδεάν και ἔκφρασιν θαυμασίαν ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας τὸ 1ον και 4ον τετραστιχον καταστρέφουσιν ὅλο το ὠραϊόν. 'Επιδέχεται διορθωσιν. — Μ. Μαρκόπουλον 'Ενταῦθα. δέξασθε διὰ τὸ ποιημά σας ἐγκάρδια συγχαρητήρια Μαρκέλλας — Β. τῆς Αἰθῆς 'Ενταῦθα. 'Ελπίζω ὅτι ὅλα τὰ παράπονα κατὰ τὴν διανομὴν ἢ ἐκλείψουν ἀπὸ τοῦ 25ου φύλλου ὅποτε ἡ δεκαπενθήμερος διανομὴ ἢ παύσῃ. — Δ. Φερεντίου Πάτρας. Δέξασθε ἀπείρους εὐχαριστίας μας διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Φυλλίδος ἔθερμον ἐνδιχέρον σας. — Φριξὸν φ. τῆς νομικῆς 'Ενταῦθα. 'Εστάλησαν περίεργον πῶς δὲν ἐλάβατε. — Γόρδιον δεσμὸν Χανία. 'Απεστείλαμεν ἐπιστολὴν δέξασθε εὐχαριστίας μας διὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σας. — Γυφτοπούλαν 'Ενταῦθα. Καυνοῦσατε σεῖς ὅπως θέλετε' περὶ τῶν λοιπῶν ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. — Γ. Εὐσταθίου Πειραιῶ. Χάριν ὡμῶν και μερικῶν ἄλλων οἵτινες ὑπόσχονται εἶτα δὲ ἀρροῦνται ἀναιδῶς τὴν συνδρομὴν τῶν καίτοι κρατοῦσι τὰ

φύλλα, ναυαγοῦσι τὰ περιοδικά. Εὐγε σας διώκται τῆς Φιλολογίας' τὰ συγχαρητήριά μας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Γενόμεον τῶν ἀρροισειῶν, τοῦ μέχρι τοῦδε εὐδοκίμως ἀκρίβητος φιλολ. και ψυχγωγικῶ ὄμιλου ἡς «Πυλλὰς» ἐξελέγησαν' προέδρος ὁ κ. Α. Στρατηγόπουλος φοιτητῆς τῆς νομικῆς, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ηλ. 'Αλεβιζάκης φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς και ἡμέτερος συνεργά ἡς, γραμματεὺς ὁ κ. Γ. Καρυγιάννιόπουλος φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς, ταμίης ὁ κ. Θ. Θεοδορίδης φ. τῆς νομικῆς, σύμβουλοι δὲ ὁ κ. Γ. 'Αιτωλιόπουλος, Δ. 'Ορφιλὸς φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς και ὁ κ. Ι. Κεβειδίας φοιτητῆς τῆς φαρμακευτικῆς τοὺς ἐκλεχθέντας ἡ «Φυλλίς» συγχαίρει, τῷ δὲ ὄμιλῳ εὐχεται καλὴν πρόοδον.

— 'Οσον οὐπω ἐκδοθήσεται αἱ προαγγελθεῖσαι »Χελιδόνες» τοῦ κ. Π. 'Αντωνοπούλου τιμὴ ἐκείτου σώματος ραχ. 2.

— Δ' ἡ λω σεις. Παύω τοῦ λοιποῦ ν' ἀναλλάσσω μικρομηνύματα. 'Αργυρὰ Σφριξίτρα. — Ἐκνή Βασίλισσα.

— Μόνον με 50 λεπτὰ δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε καλλιτεχνικώτατον ἡμερολόγιον ὑπὸ τὸν τίτλον «'Αθηναϊκὸν 'Ημερολόγιον» τὸ 'Αθηναϊκὸν ἡμερολόγιον ἢ ἐκδοθῇ τῇ ἐπιμελείᾳ λογίων ποιητῶν, Δημοσιογράφων και ἡμετέρων συνεργατῶν. Εἶνε ἀπαραίτητον διὰ πάντα 'Επισήμονα, Βιομήχανον, 'Εμπορον Σπουδαστῆν, διὰ πᾶσαν Δεσποινίδα κτλ. πᾶσα αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν μεταπληρωτέαν εἰς τὰ Γραφεῖά μας.

— 'Απὸ τοῦ 25 Φύλλου ἡ «Φυλλίς» εἰσεργουμένη εἰς τὸ Β' ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της καταργεῖ τὴν δεκαπενθήμερον διανομὴν. Συνδρομηταὶ ἐγράφονται μόνον ἐτήσια πρὸς Δραχ. 3 και ἐξάμηνιοι πρὸς Δραχ. 2. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς χρυσόν. — 'Εγγραφαὶ διενεργοῦνται καθ' ἐκάστην.

— Λογιστῆς πεπειραμένους ἀναλαμβάνει τὴν ἐκμάθησιν τῆς διπλογραφίας ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου και με μετρίαν ἀμοιβήν' πληροφοροῖται εἰς τὰ Γραφεῖά μας.

— 'Εγένετο ἡ ἀνατύπωσις τοῦ 2ου φύλλου αἱ ἔχοντες ἄλλειψιν τούτου ἄς ζητήσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τὰ γραφεῖά μας' τὸ φυλλάδιον τοῦτο περιέχει τὸν κανονισμὸν τῶν μικρομηνυμάτων' τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 15.

— Ζητεῖτε μικρὸς παῖς διὰ τὰ γραφεῖά μας.